వయసుపొద్దు వాలే వేళ.. ఒంటరి పోరాటం

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

5

అంతలోనే తనను తాను సవరించుకుని

"బహుశా నాకే ఇది కొత్తగా ఉందేమో... ఇన్నాళ్ళూ మఱ్ఱివృక్షంలాంటి శ్రీ నీడన ఒదిగి హఠాత్తుగా నడిరోడ్డున నిలబడ్డ ఫీలింగ్"

శ్రీ ప్రసక్తి వచ్చేసరికి ఒక్కరూ నోరు విప్పలేదు.

మళ్ళీ తనే వాతావరణాన్ని తేలిక చేస్తూ

"సరే ఎంతవరకు వచ్చాం... అదే ఫాన్ల విషయం..."

అంటూ మాట తప్పించింది.

"ఆ విషయం తరువాత మాట్లాడుకుందాం గాని.. మీలో కొందరికైనా తెలిసి ఉండాలి. అడగాలా వద్దా అని మీరు అనుకునే లోగా నేనే చెపుతాను. మా సుమంత్ పెళ్ళి చేసుకున్నాడు..." అని క్షణం ఆగి "హిందీ యాక్ట్రెస్ రోష్ణిని..."

"నిజమా?"

"ఎప్పుడు...."

"ఎక్కడా?"

"పేపర్లో చూసానుగాని అడగాలా వద్దా అన్న తటపటాయింపు...."

"మీరడిగిన ప్రశ్నల్లో కొన్నింటికి మాత్రమే నాకు జవాబు తెలుసు ఈ సంగతి అక్షరాల నిజం - సుమంతే చెప్పాడు గనక, ఎప్పుడు ఎక్కడ అనేది వాడొచ్చినప్పుడు అడుగుదాం....."

"వసంతా...." ఏదో అనబోయింది యామిని.

"ఇట్స్ ఒకే యామినీ.... నేనూ ముందు కొంచెం.... కొంచమేమిటి చాలానే మధనపడ్డాను కాని.... లెట్ దెమ్ హోప్ దైర్ ఓన్ విల్......

రేపొద్దున ఇలాంటి పిల్లను చూశావు అలాంటి పిల్లని అని అనేకంటే... అదీకాక... మన జీవితం మనం బ్రతుకుదాం... అందరి జీవితాలూ మనమే బ్రతకాలంటే ఎలా..."

"ఇంతకీ అసలు విషయం వదిలేసి పక్కదారులు పడుతున్నాము" సీరియస్‌గా అంది స్వప్నిక.

"ఓకె, లెట్ అజ్ కమ్ టు ద పాయింట్.... ఈనాటి మన ఎజెండాలో రెండు విషయాలు ఉన్నాయి ఒకటి ఫాన్స్.... రెండు స్విమ్మింగ్."

అందరూ ఒప్పుకుంటే ఇక డిస్కషన్ ఆరంభిద్దాం"

"ఇహ అయినట్టే, ఇప్పటికే లంచ్ కూడా లేకుండా మలమలమాడుతున్నాను, దానికి తోడు ఈ డిస్కషన్ ఒకటా... ముందు ఏదైనా తింటేనే మాటలు... లేదంటే ఇలాగే వాలిపోయి... "కార్పెట్ మీద వాలిపోయింది.

"ఆ పాపం నాకెందుకు గాని ఒక్క నిమిషం, ముందు విందు కార్యక్రమం తరువాతే మన మీటింగ్" డిక్లేర్ చేసింది పద్మ.

పదినిమిషాల్లో టేబుల్ సెట్ చేసి అందరినీ లోపలకు పిలించింది.

అపిటైజర్లతో సహా లంచ్ రెడీగా ఉంది.

వేడి వేడిగా పకోడీలు డైట్ కోక్‌తో లాగించాక మళ్ళీ హాల్లోకి చేరారు. ఓ పక్క మ్యూజిక్ సిస్టంలో మంద్ర స్థాయిలో వినిపిస్తున్న రాగాలు....

"ఇహ మొదలుపెట్టు"

"ఎక్కడ మొదలు పెట్టాలో తెలియడం లేదు.... నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉన్నది ఏమిటంటే... నేనేమైనా చెవిలో పూలు పెట్టుకుని ఉన్నాననుకుంటారో, లేదా, ఇంకా లోకం తెలీని అమాయకురాలననుకుంటారో!? ఆ మాత్రం మనుషులను అంచనా వేసుకోలేనా?

మరో చిత్రం అందరూ నాకు ఏళ్ళుగా పరిచయం ఉన్నవాళ్ళే, కాని ఇప్పటి ఈ కోణం మాత్రం కొత్త.

ప్రభాకర్ సంగతే చూడండి. ఎప్పుడో చిన్నప్పటినుండి ఆరాధన అంటాడు, మళ్ళీ మా నాన్న నరికి ముక్కలు చేస్తాడని పెళ్ళి ప్రసక్తి తేలేదట... ఎప్పటికప్పుడు నా వివరాలన్నీ సేకరిస్తూనే ఉన్నాడట.... నా మీద అభిమానంతోనే కూతురికి నాపేరే పెట్టుకున్నాడట, అన్నింటికీ నా పేరే. వసంత ఇంటీరియర్స్, వసంత మెడికల్స్ అన్నీ వసంతమయమే.... కానీ ఈ సంగతి ఇన్నేళ్ళుగా చెప్పనిది ఇప్పుడు ఏం ఆశించి చెపుతున్నాడు? మరి ఇన్నేళ్ళుగా ఈ మాటలు ఎందుకు చెప్పలేదు? ఇప్పుడు హఠాత్తుగా ఎక్కడ లేని దగ్గరతనం ఒలకపొయ్యటం ఎందుకు?

జీవితమంత పిరికితనం వెంటేసుకు తిరుగుతున్నవాడు.... ముందు మా నాన్నకు భయపడ్డాడు, తరువాత శ్రీ ఉండగా ఒక్కరోజు మాట్లాడేందుకు ప్రయత్నించలేదు, ఇప్పుడు భార్య ఎదురుగా, మరొకరి ఎదురుగా మాట్లాడడు... కాని ఎక్కడలేని ప్రేమలు ఒలకబోస్తాడు... అలాగని బయట పడరు..... ఇదో రకం దాగుడుమూతలాట....

మరో పక్క డాక్టర్ చైతన్య అతనూ అంతే! కాదంటే దారులు వేరు..."

"వసంతా ఒక్కమాట అడగనా? ఏం అనుకోవుగా?"

"ఏం అనుకునే దూరం మనమధ్య లేదనే అనుకుంటున్నాను..."

"ఒకవేళ... ఒకవేళ శ్రీ ఉన్నప్పుడే ఎవరైనా ఈ మాటలు చెప్పివుంటే ఏం అనేదానవు?"

నిరుత్తురాలైంది వసంత. ఆ సంగతి ఆలోచించనేలేదు.

"తప్పని నేను అనను... స్నేహానికి ఆడైనా మొగైనా పెద్ద తేడా ఉండదు... కాని మనం కూడా ఒక పరిధిలో ఇమిడిపోయి ఎవరి పరిచయానికి స్పందించం..... ఎంతసేపూ పిల్లలు భర్తవాళ్ళ చుట్టూనే మన ఆలోచనలూ జీవితమూ తిరుగుతుంటాయి.

ఒకసారి ఆ పరిధిలోంచి బయటకు వచ్చాక కాని మళ్ళీ మామూలుగా మనగురించి మనం పట్టించుకోము... మనమూ అంతే! "

"పిల్లలు చిన్నప్పుడు ఏం చెయ్యాలన్నా ముందు వాళ్ళ వెసులుబాటే ఆలోచించేవాళ్ళం కదా.... " స్వప్నిక ఆగింది.

"అవును" కూడబలుక్కుంటున్నట్టుగా అంది వసంత.

"అంతే కాదు వసంతా.... ఒకరకంగా మన ఉనికిని మనం మరచిపోయి రంగూ రుచీ వాసనా లేని జీవితాన్ని గడిపాము. ఒక్కసారి మనలో మనం ఆలోచించుకుంటుంటే మనసు మనం ఎలా మలుచుకున్నామో అర్థమవుతుంది.

మనమంతా పెద్ద కుటుంబాల్లో పుట్టిన వాళ్ళమే.... ఇంచుమించు మధ్యతరగతి బ్రతుకులే అందరివీ.... చిన్నప్పుడు నీకేరంగు ఇష్టం, ఏ వంట ఇష్టం, కనీసం ఎవరంటే ఇష్టం అని ఒక్కరయినా మన ఇష్టా ఇష్టాలు అడిగారా?

కిక్కురుమనకుండా వాళ్ళ పరిధిల్లో మనం బ్రతికాం. ఇహ పెళ్ళయ్యాక చేసుకున్నవాడు అడిగినా అడగకపోయినా ఆయన వంకాయ తినడు, అందుకని అరటికాయే వండుతాను అనుకుంటామే కాని ఇది నాకిష్టం ఇదెందుకు వండకూడదని అనుకోంగా? ఆ తరువాత పిల్లల మంచీ చెడు అదే జీవన పరరమార్థమవుతుంది, వీళ్ళు మనజీవితాల్లోంచి తప్పుకున్నాక కాని మనకు మనం గుర్తుకురాము."

"అవును, నిజమే ఎప్పుడూ గట్టిగా అనుకోలేదుగాని పిల్లలు పెద్దయాక గాని మన ఇష్టాఇష్టాలు గుర్తుకురావు" పద్మ ఒప్పుకుంది.

"అక్కడే వస్తుంది పెద్ద చిక్కంతా, ఇదివరలోలా పిల్లలు మనచుట్టూ తిరగట్లేదని మనబాధ.... వాళ్ళ లోకం మారిపోయిందని మనం గుర్తించి మన లోకం సృష్టించుకోవాలి"

మాటలు రెక్కలొచ్చిన బుల్లిపిట్టల్ల తలోవైపుకూ ఎగిరిపోయాయి. రాత్రి ఎనిమిదైనా ఒక్కళ్ళకూ కదలబుద్ది కాలేదు ఐనా తప్పదన్నట్టుగా సెలవు తీసుకున్నారు.

"ఇంకా మనమేమీ మాట్లాడుకోనేలేదు..." అన్న అసంతృప్తి ప్రతివారిలో మిగిలిపోయింది.

✡ ✡ ✡

సీరియస్‌గా వ్రాసుకుంటున్న వసంత డోర్‌బెల్ శబ్దానికి ఉలిక్కిపడింది. రాత్రి తొమ్మిది దాటింది. ఎవ్వరూ రారన్న ధైర్యంతోటే నైటీ వేసుకుని, విశ్రాంతిగా రాసుకోవడం మొదలుపెట్టింది. లేచివెళ్ళి బెడ్‌రూమ్ కిటికీలోంచి మెయిన్ డోర్ వైపు చూసింది.

నడుం మీద ఒక చెయ్యి ఆనించి ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా నిల్చుని ఉన్నాడు చైతన్య.

నైటీ మార్చుకు వెళితే... ఈలోగానే మరో రెండు సార్లు డోర్ బెల్ మోగింది.

ఇక తప్పదన్నట్టుగా వెళ్ళి తలుపు తీసి ఒక్క నిమిషం కూర్చోండి అంటూ బెడ్ రూములోకి నడిచి ఎదురుగా కనిపించిన చీర అందుకుంది.

డ్రెస్ అయి వసంత వెళ్ళేసరికి చైతన్య న్యూస్ పేపర్ తిరగేస్తున్నాడు.

"చెప్పండి... ఎలాగున్నారు?"

"ఎదురుగా కనిపించినప్పుడే పరామర్శలు.... ఒక్కసారైనా ఫోన్ చేసి అడగొచ్చుగా..." నిష్టూరంగా అన్నాడు.

నవ్వేసి ఊరుకుంది.

"చెప్పండి... ఏమిటి సంగతులు?"

"ఏమున్నాయి, మామూలే... ఇల్లు ఆఫీసు వండుకోవడం తినడం..."

"నిన్ను చూస్తుంటే అలా అనిపించడంలేదు...."

ఉలిక్కి పడింది - మళ్ళీ నిన్ను..

"ఎక్కడా వంటచేసుకుని తిన్నట్టు కనిపించడం లేదు.."

జవాబివ్వకుండా నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయింది.

"మీరూ నేనూ ఒకే పడవలో ప్రయాణిస్తున్నాము. తిన్నా తినకపోయినా ఎవరూ అడగరు... నన్ను తప్పుగా భావించకండి ఏదో ఒకరికొకరు మాట సాయం అంతే... ఒంటరిగా ఉన్నారని మీవెంట పడుతున్నాననే భావనే వద్దు..."

"ఛ.. అలా ఎప్పుడూ అనుకోను...."

"మీరనుకున్నా అనుకోకపోయినా ముందు నేను క్లియర్‌గా ఉండాలిగా."

కాని వసంత అనుమానాలు వసంతకున్నాయి. అతను మాట్లాడుతున్నంత ఫెయిర్ కాదేమోనని ఎక్కడో చిన్న సందేహం.

"ఇఫ్ యు డోంట్ మైండ్ రండి ఎక్కడయినా డిన్నర్ చేసి వద్దాం"

"ఎందుకు? ఇంట్లో వంట చెయ్యలేనా?"

"కాదు, నేనొచ్చి ఈ రాత్రి మిమ్మలను ఇబ్బంది పెట్టను... అయినా మీరు వంట చేస్తూ కూర్చుంటే ఐ ఫీల్ బోర్డ్... సరదాగా మాట్లాడుకుంటూ... మీకు ఇష్టమైతేనే"

కాదనటానికి కారణం కనిపించలేదు.

లోపలకు వెళ్ళి మొహం కడుక్కుంటూ ఆలోచించింది.

"నేను చేస్తున్నది సరైన పనేనా? శ్రీ లేడని ఇష్టారాజ్యంగా ప్రవర్తిస్తున్నానా?"

శ్రీ ఉంటే ఆ మాట వేరు

హఠాత్తుగా ఎప్పుడో పాతికేళ్ళ క్రితం జరిగిన సంఘటన మనసులో మెదిలింది.

పెళ్ళయిన కొత్త.

ఆరోజుల్లో అసలు ఎవరితోనైనా మాట్లాడేందుకే బిడియంగా అనిపించేది.

అందులో ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకోవడమంటే లేచి పోయినట్టుగానే భావించుకునేవారు.

చాలా మటుకు ఎక్కడకూ ఒక పట్టాన వెళ్ళేది కాదు. కాని రామ్ ప్రసాద్ సంగతి వేరు. ఇద్దరూ చిన్నప్పటినుండీ కలిసి చదువుకున్నారు. ఒకే స్కూల్, ఒకే కాలేజ్... ఉండేదీ ఒకే వీధిలోనే.... అందులో పెళ్ళికి వచ్చిన ఐదారుగురిలో అతనూ ఒకడు.

పెళ్ళయ్యాక మొదలు డిన్నర్ ఇచ్చింది అతనే.

ఎప్పుడు వచ్చినా ఇద్దరూ డాబా మీదకెళ్ళి గంటల కొద్దీ మాట్లాడుకుణేవారు.

మధ్య మధ్యలో వసంత కూడా వెళ్ళి కూర్చునేది.

అప్పట్లో ఆవిడ డెలవరీకి పుట్టింటికి వెళ్ళడంతో అతనే ఎక్కువగా వచ్చేవాడు.

వచ్చినప్పుడల్లా ఐదారుగంటలు సరదాగా గడిచిపోయేవి.

వాళ్ళబ్బాయిని చూసేందుకు అతని అత్తగారింటికి వెళ్ళిన గుర్తుకూడా.

నాలుగైదేళ్ళ తరువాత కాబోలు సుమను ఎత్తుకుని ఒకసారి వాళ్ళింటికి వెళ్ళారు.

ఎంటరవుతూనే ఒక పొడవాటి సిట్ అవుట్.... ఆ వెనక చాలా విశాలమైన లివింగ్ రూం. ముందు అతను సిట్ అవుట్‌లోనే కూర్చునే ఏర్పాటు చేసాడు.

ఓ పదినిమిషాల తరువాత అతని భార్య వచ్చింది, ఇప్పుడు ఆవిడ పేరేమిటో కూడా గుర్తుకు రావడంలేదు.

"లోపలకు వెళదాం" అంటూ వసంతనొక్కదాన్నీ లివింగ్‌రూములోకి తీసుకు వెళ్ళింది. ఇద్దరూ లోపలకూర్చుని రెండూనిమిషాలయినా గడవకముందే శ్రీని అక్కడే వదిలేసి రామ్ ప్రసాద్ లివింగ్ రూములోకి వచ్చి కూర్చుని మాట్లాడటం మొదలు పెట్టాడు.

వసంతకది ఎబ్బెట్టుగా తోచింది. శ్రీని కూడా లోపలకు తీసుకువచ్చి కూర్చుంటే పోయేదిగా.....

కొడుకుని ఎత్తుకుని చెపుతున్నాడు "అదిగో చెల్లాయి బావుంది కదూ..."

వసంతకి ఏం అర్థంకాని స్థితిలో ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు.

పదినిముషాల్లో అక్కడినుంచి బయటపడ్డాక శ్రీతో చెప్పిన మొదటిమాట "నాకీ రోజు అతని ప్రవర్తన ఏమాత్రం నచ్చలేదు. మిమ్మల్ని అక్కడ కూర్చోపెట్టి లోపల మాముందు కూర్చుని ఏమిటా పద్ధతి? అతని ధోరణి ఏ మాత్రం బాగోలేదు.... "

"వాడో పిచ్చోడు" అని శ్రీ తేల్చేసినా అతనూ హర్ట్ అయినట్టుగా తెలుస్తూనే వుంది. అంతే! మళ్ళీ అతను రావడం గానీ వీళ్ళు వెళ్ళడం గాని జరగలేదు.

అలాంటిది ఇప్పుడు....

ఏం చెయాలి వెళ్ళాలా? వద్దా? అనవసరంగా కమిట్ అయ్యానా? ఏదో వంక చెప్పి రాననేసి ఉంటే పొయ్యేదా?

ఇప్పుడైతేనేమి ఏదో ఒకటి చెప్పి తప్పించుకోవచ్చుగా?

ఆలోచిస్తూనే జుట్టు సవరించుకుని తృప్తి పడక దువ్వెన అందుకుంది.

అన్యమస్కంగానే హాల్లోకి వెళ్ళింది.

"ఇప్పుడు తప్పదా? పోనీ ఇంట్లోనే ఏదో ఒకటి వండేస్తానుగా..."

"నీకు రావాలని లేకపోతే వద్దు... అయితే నేనూ వంటింట్లోకి వచ్చి నీకు సాయం చేస్తాను......."

మళ్ళీ వసంత సందిగ్ధంలో పడింది.

వెనుక నుయ్యి ముందు గొయ్యి.

మనసులో గొణుక్కుంటూనే పైకి మాత్రం "మీ ఇష్టం" అంది.

"అన్నం కూరలు అంటూ ఇప్పుడు హైరానా ఏం వద్దుగాని... సింపుల్‌గా ఉప్మానో అయినా సరిపోతుంది" జవాబివ్వకుండా లోనికి నడిచింది.

చైతన్య షూస్ విప్పుతున్నాడు.

వంటింటిలోకి అడుగు పెట్టి వారమైనా అయివుంటుంది.

అయినా పనిమనిషి వస్తుంది గనక ఎక్కడి వస్తువులక్కడ నీట్‌గానే ఉన్నాయి.

కిచెన్‌లో నుంచుని ఒక్కసారి కలయజూసింది వసంత.

"అబ్బా! ఇప్పుడిదో తలనొప్పా?" అనిపించింది.

ఉప్మా చేసేందుకు ఒక్క రవ్వ తప్ప మరేమీ లేదు. ఆవాలు లేవు, పచ్చిమిరపకాయలు లేవు.

ఇంట్లో ఉన్నవల్లా బియ్యం, కందిపప్పు మొదలైనవే.

అదృష్టవశాత్తూ ఉల్లిపాయలు మాత్రం ఉన్నాయి.

పెసరపప్పు కనిపించడంతో అమ్మయ్య అనుకుని పులగం చేస్తే సరిపోతుందని తీర్మానించింది.

ఉల్లిపాయలు కోసేలోగా చైతన్య లోపలకు వచ్చాడు.

"చూసారా? నే చెప్పింది ఎంత నిజమో! ఏది ఎక్కడా వంట చేసిన గుర్తులే లేవు మరి..."

దొరికిపోయిన దొంగలా నవ్వేసి ఊరుకుందామె. వంట చేస్తున్నంత సేపూ ఏదో ఒకటి మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు.

మధ్య మధ్యలో "నువ్వు కూర్చోరాదూ? నేనూ ఆ మాత్రం వండగలనులే" అనడం.

"ఈ మాత్రం పదినిమిషాల వంటకు ఇద్దరు కావాలా" అంటు ఆమె వారించడం, మొత్తానికి శ్రమ తెలియకుండా అతని మాటలు మంచి ఉత్సాహాన్నిచ్చాయి.

చల్లగాలి వస్తుందని విండో కర్టెన్ పక్కకు తొలిగించినప్పుడు అప్రయత్నంగానే ఆమె పెదవుల మీద చిరునవ్వు బుగ్గల్లో మందారాలు విరిసాయి.

"ఎందుకు నవ్వుతున్నారు?"

అతను అడిగే వరకూ తననే గమనిస్తున్నాడన్న సంగతి తెలీలేదామెకు.

"అబ్బే" అందే కాని తడబాటు దాచుకోలేకపోయింది.

ఎందుకంటే ఏం చెప్పాలి?

ఆ బాల్కనీకి ఎదురుగా సరిగ్గా రోడ్డుకి ఆ వైపున ఐదంతస్తుల అపార్ట్మెంట్స్ బిల్డింగ్ ఉంది.

వసంత వంట గదిలో చాలా బిజీగా పరధ్యానంగా ఉన్నప్పుడు శ్రీ అదాటుగా రావడం, వెనకనుంచి వచ్చి పొట్టమీద అతని చిరు స్పర్శ... ఉలిక్కిపడేది.

"చాల్లెండి, ఇదెక్కడి ఫ్రీ షో, ఎదురుగా జనాలకు, టిక్కెట్ లేని సినిమాలా..." అనేది.

"చూడనీవోయ్ తప్పేమిటి? నేనేమయినా వాళ్ళెవరి పెళ్ళాలనూ ముట్టుకోవట్లేదే? నా భార్య, నా ఇష్టం..."

ఆ సంగతి గుర్తుకు వచ్చే పెదవుల మీద నవ్వు పాకి వచ్చింది, చెక్కిళ్ళ మీద ఎరుపుకు మెరుపుకు తోడుగా....

ఆమె ఇబ్బంది గమనించినట్టుగా మాట తప్పించి

"సరే, నేను టేబుల్ సెట్ చెయ్యనా" అంటూ ఆమె వారిస్తున్నా ప్లేట్లు, గ్లాసులు, నీళ్ళ బాటిల్ డైనింగ్ టేబుల్ మీద సర్దాడు.

చాలా రోజులకు ఇంట్లో మరొకరి కోసం వండటం, మరో వ్యక్తి తోడు మనసుకు బాగానే అనిపిస్తోంది.

"ఈ మధ్య కాలంలో ఏమైనా సినిమాలు చూసారా?" చాలా కాజువల్గా ఉందతని ప్రశ్న.

"అబ్బే ఏళ్ళయి వుంటుంది" వెంటనే అప్రయత్నంగా వచ్చింది జవాబు.

"అతను లేకుండా సినిమాలు చూడనని శ్రీకి మాటిచ్చారా?"

ముందు అతనేమి అన్నాడో అర్థం కాలేదు. అర్థమయాక కోపం తన్నుకు వచ్చింది.

అతనెవరు తన స్వంత విషయాలు మాట్లాడటానికి – అనిపించింది.

"నేనేవరు మీ స్వవిషయాల్లో తలదూర్చడానికి అనుకుంటున్నారా??" మనసు చదివినట్టుగా అతని నోట వచ్చిందామాట.

"ఈ క్షణంలో ఎవరైనా అలాగే ఆవేశపడతారు.... కాని ఒక విషయం జీవితమన్నాక ఇలాంటి ఎడబాట్లు కోల్పోవడాలూ తప్పవు.... ఒకరు ముందు ఒకరు వెనక. ఎంత మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్లా బ్రతికినా ఇద్దరూ ఒక్కసారే పోరుగా....

అలాగని సతీ సహగమనమో పతీ సహగమనమో చెయ్యలేంగా....

ఫిలసాఫికల్గా ఆలోచించినా భగవంతుడు మనకు ప్రసాదించిన జీవితాన్ని కడదాకా సద్వినియోగ పరచుకోవాలిగా..... ఆలోచించండి"

జవాబేమీ ఇవ్వలేకపోయినా ఆమె మనసు మాత్రం ఎదురు తిరగలేదు.

గబ గబా తినడం ముగించి

"హాల్లో న్యూస్ చూస్తుంటాను" అంటూ అతను వెళ్ళాడు, కాని తనకొంత ఏకాంతం అవసరమనే వెళ్ళాడు ఆమెకు అర్థమయింది.

పదినిమిషాల తరువాత వసంత ముందుగదిలోకి వచ్చేసరికి పదిగంటల వార్తలు అప్పుడే ముగిసాయి.

"చూసారా మాటల్లో పడి ఎక్కువ తినేశాను..... ఆయాసంగా కూడా ఉంది. కాస్సేపు అలా రోడ్డుమీద తిరిగి వద్దాం రండి. ఓ పదినిమిషాలు వాకింగ్"

మారుమాట్లాడకుండా అతని వెనకాల నడిచింది.

"ఆఫీస్‌లో మీ పనేమిటీ?"

అతను యధాలాపంగానే అడిగినా ఆమె అత్యుత్సాహంగా చెప్పడం మొదలు పెట్టింది.

"ముందుగా వచ్చిన రచనలన్నీ తేదీల వారిగా, వేటికవి సార్ట్ చేసుకోవడం, అంటే కథలు వేరుగా, వ్యాసాలూ, కవితలూ విడివిడిగా....

ఆపైన వాటిని చదివి..."

"అన్నీ చదువుతారా?"

"ఓ పేజీ చదవగానే దాని సత్తా ఏమిటో తెలిసిపోతుంది.... ఏ మాత్రం పనికి వస్తుందనిపించినా ఆసాంతం చదువుతాం.... కొందరు అచ్చు ప్రింట్లో మాదిరి వ్రాసి పంపితే కొందరు మాత్రం అక్షరాలు తప్పులు వ్రాస్తారు...........

ఎంచుకున్న రచనలు డీటీపి కి పంపడం పూర్తి పత్రిక సెట్టింగ్ చూసుకుంటూనే కొత్త మార్పులు చేర్పుల గురించి ఆలోచించడం...." ఏకధాటిగా చెప్పుకు పోతున్న ఆమె ఆగి, అతని వంక చూసి, నెమ్మదిగా తలదించుకుని

"బాగా సుత్తి కొట్టానా?" లో స్వరంలో అడిగింది.

పెద్దగా నవ్వేశాడు.

"ఇలా ఫ్రీగా మాట్లాడండి మనసుకెంత హాయిగా ఉంటుందో మీకే తెలుస్తుంది"

దగ్గర్లోని పార్క్‌లో సిమెంట్ బెంచ్‌మీద కూర్చున్నారు.

దాదాపు రెండూ గంటలు ఎలా గడిచాయో ఇద్దరికీ తెలియలేదు.

పదకొండున్నర దాటాక లేచి బయలుదేరారు. దారిలో ఐస్క్రీం తిని ఇంటికి చేరాక వసంత తాళం తీసి తలుపులు తెరిచేవరకూ ఆగి

"గుడ్ నైట్... ప్రశాంతంగా నిద్రపొండి"

ఆమె లోపలికి వెళ్ళి తలుపేసుకున్నాక గాని అతను కదిలి వెళ్ళలేదు.

✡ ✡ ✡

ఏ తీరాలకీ ఒంటరి పయనం..? వచ్చే నెల కోసం ఎదురు చూడండి..!

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

Click here to go to KOUMUDI Library